

PUJANT A L'ATAC
PACO MARTINEZ

L'ansietat en el futbol

La tensió és una circumstància inherent a qual-sevol situació que es visqui com a important i/o transcendent. En el món del futbol, la realitat —o més aviat la deformació d'aquesta realitat— fa que aquesta transcendència sigui gairebé constant. Cada setmana, o cada quatre dies, hi ha un partit important que cal guanyar. És evident que els tècnics i els mateixos jugadors hauran d'estar entrenats i preparats per gestionar correctament aquesta tensió.

Com a futbolista, jo també he viscut i he conegut aquesta pressió. Quan el seu grau és l'apropiat, genera un estímul i una millora del rendiment físic i psicològic. El jugador aleshores pot desplegar tota la seva força, el seu rendiment és òptim. Però quan aquesta tensió supera els nivells desitjables, quan no s'ha sabut canalitzar, provoca un estat negatiu i d'ansietat i estrès que inhibeix les seves facultats.

Durant la setmana prèvia al partit contra l'Osasuna, els jugadors varen fer diverses manifestacions orientades a la voluntat de resoldre els seus conflictes en el terreny de joc. És evident que el seu estat emocional es trobava en una situació límit. Després la resposta en el camp va ser decebadora, la intensitat del conflicte va bloquejar els seus mecanismes, de tal manera que mai no va existir el grau òptim de situació mental per desenvolupar correctament les accions habituals en jugadors del seu nivell. Les mateixes ganes de demostrar que els problemes s'havien superat van fer que la tensió s'acabés convertint en ansietat, i aquesta va acabar per neutralitzar el seu joc.

Vivim en una societat en què són freqüents les tensions i els conflictes. Aquestes crisis tard o d'hora acaben afectant homes i dones de totes les classes socials, provocant estrès, ansietat i depressió. El futbol pateix aquest mateix fenomen cada vegada que hi ha un partit. És tanta la necessitat de guanyar, és tan determinant el que hi ha en joc, que aquesta pressió arriba al seu grau més alt i desencadena un nivell altíssim de tensió en el jugador, en l'equip, en la directiva i en tot el col·lectiu que s'hi relaciona. Les manifestacions més habituals que se'n deriven són en forma de violència i agressions: lesions, discussions, expulsions, baralles, nervis, declaracions fora de joc, etc. Tot això escenificats pels mitjans de comunicació, que són els que expliquen i per tant regulen la magnitud de la crisi.

Quan un equip pren aquest rumb, quan es diu que està en crisi, la figura de l'entrenador agafa una especial rellevància. Ell es converteix en el referent, en el psicòleg, en l'element clau per canalitzar aquesta ansietat i reconduir la tensió. Els seus jugadors, els joves sobretot i també alguns veterans, esperen d'ell les directrius, les paraules, l'actitud que han de per-

metre superar aquesta situació i recuperar l'equilibri, a fi que els nivells de tensió no superin els desitjables per competir. No saber resoldre aquests conflictes, no transmetre seguretat i confiança, no exercir en definitiva aquesta autoritat moral, comporta una posició de crispació continuada que aboca indefectiblement al fracàs. Un jugador fresc, sense sentir-se mentalment angoixat, sense haver de suportar una pressió desmesurada, té més capacitat per desenvolupar les seves funcions, i si aquesta sen-

El madridista Iván Campo, un dels futbolistes víctimes de l'ansietat. / EFE.

sació es transmet a tot l'equip, el seu rendiment serà més alt, perquè estarà assolint allò que és inherent al joc: «La diversió; o el que és el mateix, divertir-se i divertir.»

Al costat contrari hi hauria el jugador descentrat, encongit, insegur, amagat. Un jugador psicològicament desequilibrat i físicament inhibit. El món del futbol no tolera ni accepta aquestes mostres de flaqueja, o almenys no vol que es facin públiques. Es diu, d'una manera molt simple, que el futbol és un joc d'homes, com si els homes no patissin o no fossin sensibles als problemes. Aquest any hi ha hagut un jugador, Iván Campo, que ha posat el dit a la nafra: el grau d'ansietat posava en perill la seva feina professional i la seva persona. El futbol té dues cares. Una és la del triomfador, la de l'ídol, admirat i envejat. L'altra món, més real i freqüent del que es pensa, és aquella vessant profundament humana que fa que et sentis sol. En definitiva aquesta lluita, a vegades ignorada, per ser, per estar i per mantenir el teu propi equilibri. Potser algú hauria de saber explicar-ho, hauria d'ensenyar quin és el preu que cal pagar per ser un jugador d'elit, en un equip en què guanyar és una explicació.

Paco Martínez.
Exjugador

Dol per la mort de Francesc Ventura

➤ Va morir ahir al seu domicili als 70 anys després de tenir un atac de cor

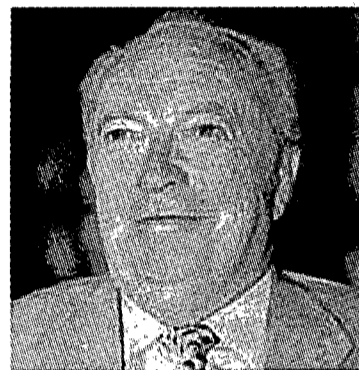
➤ Era el vicepresident quart i president de l'àrea social del FC Barcelona

EL 9

Barcelona

El vicepresident del Barcelona Francesc Ventura i Vidal va morir ahir al seu domicili de Canovelles (Vallès Oriental) als 70 anys després de tenir un atac de cor. Ventura, que també era el president de l'àrea social de l'entitat blaugrana, era un dels membres històrics de la junta directiva blaugrana i l'encarregat d'establir relacions amb el més del miler de penyes que el Barça té repartides arreu del món. La desaparició de Ventura, doncs, deixa un buit molt difícil d'ocupar en la història recent del barcelonisme.

Ventura es va incorporar a la junta directiva del Barcelona el 1982, per mitjà de Josep Lluís Núñez. Anteriorment havia estat el màxim responsable de l'Handbol Granollers. Núñez va servir-se de l'experiència de Ventura en aquest esport i li va delegar el control de la selecció d'handbol del Barcelona, que amb el temps es convertiria en

Francesc Ventura. / EL 9

una de les més victorioses del club. El jugador iugoslau Veselin Vujovic va ser un dels seus primers fitxatges més sonats com a president de la secció handbolística. Posteriorment, Ventura, que entre altres activitats es dedicava a la venda d'automòbils, va encarregar-se de la relació amb les penyes, i durant un temps va ser un dels primers directius amb què congeniaven els nous fitxatges, ja que ell era qui els buscava residència a Barcelona. L'enterrament serà demà a les 4 de la tarda.

Una ofrena enceta el Centenari Samitier

EL 9

Barcelona

Una ofrena floral a la tomba de Josep Samitier al cementiri de Les Corts va ser ahir el tret de sortida al Centenari Samitier. L'acte es va fer aprofitant que ahir feia 100 anys del naixement de l'home llagosta.

Al·l'acte hi van fer acte de presència la majoria de directius del FC Barcelona, encapçalats per Joan Gaspart i Nicolau Casaus; Jaume Llauredó, president del Fòrum Samitier; Tina

Soler, vídua de Samitier, i altres familiars de l'exjugador i exentrenador, exjugadors del club i aficionats. Alguns exjugadors del Barça van aprofitar per visitar també la tomba d'un altre jugador històric del club blaugrana, César.

El Centenari Samitier acollirà altres actes commemoratius, com un debat sobre el jugador i el Barça de les cinc copes, actes institucionals, un concert, una exposició al Museu blaugrana o un partit de veterans al Miniestadi.